

Ivana
Ondriová

Vreckárka
z
Florencie

MOTÝČ

*Vreckárka
z
Florencie*

Copyright © 2023 Ivana Ondriová
Zodpovedná redaktorka: Perla Bartalošová
Sadza © Motýľ design
Návrh obálky: Zuzana Ondrovičová
Kredit k obálke: © Elisabeth Mochner/Trevillion Images
stock.adobe.com/Designpics, 4kclips
Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2023
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-329-3

Vreckárka z Florencie

Ivana Ondriová

VYDAVATELSTVO MOTÝL

***Autorke vo vydavateľstve Motýľ
vyšli tieto romány:***

Stratená nevinnosť – skutočný príbeh o zakázanej láske

Opýtaj sa boha

Prázdne duše

Tu si v (ne)bezpečí

Vlčia hora

Kto skrotí Kláru

Vôňa neba

Radio Love

Cudzinca nemiluj

Nebezpečne očarená

Chlapi na zbláznenie

Značka: Neľúbená

Nezvestný

Mladý, sexi a iba môj

Milovanie po mexicky

Nik ich nevedel odhaliť a už vôbec nie zastaviť. A hoci o nich mnohí Florentčania tušili a mysleli si, že sa im vedia vyhnúť, pravdou bolo, že aj tak spadli do ich osídliel. Ak hneď neprišli o to najcennejšie, v ohrození boli minimálne ich česť a časť majetku.

Bola to sieť mužov a žien s tými najvycibrenejšími prstami. Mali ich rýchle, sebaisté, a predsa jemné. Presne také, aby polahky vkľzli medzi záhyby drahého zamatu či mušelínu a obtreli sa o jemnú pokožku vyfintených aristokratiek alebo do vreciek redingotov fičúrov zahľadených iba do seba. Tušili, kedy na lov vyraziť a kedy ho, naopak, ukončiť, a potom preklízuť uličkami Florencie pomedzi florentských žandárov až do svojho sídla, ktorým bola vzdialená opustená továreň v lese za mestom.

Postupne sa rozrastali a prizvali medzi seba aj zopár detí. Predsa len, ich nízky vzrast, nevinnosť a ľahkosť, s akou sa vedeli stratiť medzi davmi na námestí, boli okúzľujúce a veľmi vďačné. Boli deviaty. Sedem dospelých a dvaja deväťroční chuligáni.

Volali ich Fazellatiovci.

Vreckári.

A viedol ich bývalý nájomný žoldnier.

Hoci sa ho celá Florencia snažila už niekoľko mesiacov dolapiť a podrobiť zákonom toskánskej jurisdikcie, dosiať sa to nikomu nepodarilo, a tak vodca Fazellatiovcov svojmu trestu za okrádanie tunajšej šľachty šikovne unikal.

Žiaden z vreckárov nesmel skupinu ohroziť, opustiť, oklamať ani obrať o to, čo si počas lovu nahonobila – prinajmenšom dovtedy, kým si zarobia dosť na vlastný pozemok a slobodný život pre každého. A už tobôž nesmel nikto okradnúť žoldniera. Nik sa mu nesmel postaviť.

1.

máj 1844 Florencia, Taliansko

Most zlatníkov

Slnéčné lúče lenivo prerážali hustú hmlu nad riekou Arno. V noci bola rieka búrlivejšia než obvykle pre búrky, ktoré sa Florenciou za posledné tri dni prehneli a jej hladinu nebezpečne rozvlnili. Priniesli so sebou neutíchajúci dážď a oslepujúcu blyškavicu. Hromy hlasno duneli medzi kamennými domami a v strašidelných ozvenách sa odrážali od ich rozochvených oblokov. Za nimi sa po tie tri dni mihali vystrašené tváre Florentánov nalepené na zmáčané sklá. Očami blúdili po prehýnajúcich sa stromoch a načúvali vetrisku, ktorý skuvíňal v oblúkoch pod Mostom Ponte Vecchio. Akoby sa ženili všetci čerti. Zopár zlatníkov a šperkárov svoje obchodíky v Zlatej uličke aj tak otvorilo. Bola to chyba. Ich strach bol ešte väčší, pretože búrka práve tu na moste a rieke pod ním najviac ukazovala svoju divú silu a nespútanosť. Lampáše a kovové návesy nad ich dverami kvílili, zopár z nich vietor vytrhol z pántov a odviaľ do vysokých vln Arna. Niektoré uviazli na zábradliach, nik z majiteľov však nevyšiel von, aby zachránil, čo sa dá. Všetci ostali v obchodíku za vysokým pultom pri mihotavej petrolejke, márne vyzerajúc zákazníkovi z miestnej šľachty.

Nakoniec však Florencia utíchla. Posledná búrka odtiahla ďalej na sever. Miestni si vydýchli a život v meste sa mohol vrátiť do starých kolají. Iba Arno sa ešte stále búrila a plieskala do mosta, akoby ho chcela stiahnuť ku dnu. Pod oblúkmi sa zaseklo zopár veslíc a malých bárok. Rieka sa od nich túžila oslobodiť a znovu tiecť vo svojom pokojnom rytme.

Pokojný tok však dosiahne až po pár dňoch slnka a sucha. Jedným z takýchto dní je asi aj tento štvrtok, ktorý sa práve prebúdza k životu.

Mladá žena opustila svoj brloh pri Danteho kostole len krátko po tom, ako zvony odbili šiestu hodinu rannú. Uličky sa začínali zaplňať ľuďmi mieriacimi na trh po čerstvú zeleninu, za pekármi a brašnármi. Ak si aj myslela, že bude mesto brázdiť medzi prvými, mýlila sa. Nadhodila si svoju ošúchanú koženú kapsu na pleci a pridala do kroku. Most zlatníkov bol na jej ďalšiu akciu najbezpečnejší práve zrána, v opare hmly. Vtedy si mohla nájsť ten najvhodnejší úkryt a z neho pozorovať všetko a všetkých, ktorí sa rozhodli v Zlatej uličke nakupovať či sa ňou len zo záujmu prejsť. Tešila sa na šuchotavé sukne vyparádených žien a na to, ako za nimi vejú kašmírové šály. Vo vypasovanom živôťiku a šnurovačke ani nedýchali a takto stuhnuté sotva cítili, ako sa jej šikovné prsty obtreli o ich ligotavé kapsičky prevesené cez zápästia schované v nariasených rukávoch.

Škoda, že tu nebola už v zime. Dámske kabáty a peleríny určite ukrývali omnoho viac cenností ako tieto letné šatôčky, ktoré prekryvali odporne krinolíny.

Pohladila vlnenú vestu, ktorá dokonale kamuflovala siluetu jej drobných prs, a potiahla si golier košele o niečo vyššie na útlý krk. Vzadu pod ním skrývala svoje čierne kučery. Natlačila ich do čiapky so šiltom, ktorý jej netienil len oči, ale rovno celú tvár. Bradu si už vyše mesiaca, teda odkedy prišla do Florencie, mazala popolom. Vyzerala, že je mladým chlapčatom, ktoré práve prekročilo bránu dospelosti. Prispôsobila tomu aj krok svojich dlhých chudých nôh v bavlnených nohaviciach, ktoré

jej boli trochu prikrátke. Hrubé traky sa jej pod vestou zarezávali do pliec ako nôž do masla. Už teraz tam určite mala hlboké červené ryhy.

Volala sa Ric. Prezlečená za chlapca prespávala pod kostolom v opustenej vlhkej pivničke, do ktorej zatekalo, a kde ju zo spánku budili špinavé holuby. Jediné, čo jej tam chýbalo, bol dotyk slnečných lúčov pri prebúdzaní.

Razila si cestu uličkou s kamennou dlažbou. Bola vlhká a šmykľavá, na niektorých miestach s malými jamami, ktoré zaplnila dažďová voda až po okraj. Zakliala presne tak, ako by to urobil každý Ric, keď do jednej šliapla a studená voda jej zmáčala hneď poltopánku aj spodok nohavíc.

Pridala do kroku. Most zlatníkov už mala na dohľad. Videla, ako sa na obchodíkoch otvárajú drevené obločnice a ako z nich vykúkajú nadšené tváre zlatníkov s lesklými lakomými očami. Strčila si ružové ruky do hlbokých vreciek, dúfajúc, že tak ako kapsu, aj tie naplní skôr a viac ako pred tromi dňami, kým Florenciu ochromila búrka. So sklonenou bradou sa prešmykla okolo prepychového klenotníctva Jacoba Conadina. Nikdy doň nevstúpila a ani nevstúpi, no už len jeho výklad bol pastvou pre oči.

Posadila sa na kamenný múrik a pravú nohu oprela o koleso odstavenej bričky. Tvárila sa, že na niekoho čaká, a malíčkom si špárala medzi spodnými zubami. Chce to len trpezlivosť. Čakať na vhodnú príležitosť, pokojne sledovať ženy v drahých róbach a mužov vo frakoch a nájsť medzi nimi tých, ktorí sú menej obozretní.

Pohla sa presne vo chvíli, keď zvony Katedrály Santa Maria del Fiore oznámili deviatu hodinu. Až jej z toho zvuku zaľahlo v ušiach...

Mala svoj cieľ – elegantnú dámu v zelených šatách a so šnurovacími čižmičkami, ktorých hranaté podpätky hlasno ťukali o dlažbu. Volavka...

Keď k nej kráčala, prsty na jej drobných rukách ju neuveriteľne pálili.

Mohla vedieť, že je to znamenie, že dnes nič nepôjde podľa plánu. A na plánoch si Bianca Nicoli alias Ric dávala vždy až priveľmi záležať.

Urastený Lucca Grazo sa odlepil od svojho miesta pod druhou klenbou, kde mal roztrúsených pár svojich ľudí, v okamihu, keď jeho vreckové hodinky ukázali deväť tridsať. Lenivým krokom s rukou vo vrecku čiernych nohavíc s vysokým pásom zamieril smerom na západ. Vtedy ho zbadal. Chudé chlapčisko, ani dieťa, ani muž, ktoré ho prinútilo zastať. Sprvu sa mu zdalo, že to nie je ten, ktorého hľadá, a že mu nejde o nič viac, ako len o nemé obdivovanie mladých urodzených dám a zabávanie sa na hlučných komediantoch v koridore. Mal pridlhé nohy a prikrátke nohavice. Staromódna vesta bola na jeho útlých pleciach zbytočná, lebo vo Florencii bolo aj v toto ročné obdobie horúco ako vo vyhni. Malé chodidlá a ružové ruky Luccovi napovedali, že je tak trochu zženštilý alebo jednoducho stále priveľmi mladý.

Z profilu si obhliadal jeho bradu, na ktorej mu niečo prekážalo. Bola groteskná rovnako ako celý mladík. Hladká, bez jediného chĺpku, ako maľovaná. Zakľal, keď si uvedomil, že ten holo-briadok sa práve pokúša okradnúť mladú aristokratku v dlhých ružových rukavičkách. Pravou rukou zakrúžil nad hlavou, aby ostatných upozornil na hroziace nebezpečenstvo a prinútil ich stiahnuť sa k hodinárstvu starého Fagliatiho.

Bol to bezpochyby človek, ktorého hľadal a ktorý mu posledných pár dní nedal spávať. Žene, ktorú si vyhliadol, neotesaný mladík už dýchal na hebký krk. Tá pri pravom boku v záhyboch bohatých zelených sukni ukrývala honosnú perličkovú taštičku. Záujmom toho smiešneho mladíka však nebola taštička, ale dva zlaté náramky zdobené guľatým smaragdnom na ženinom tenkom zápästí, ktoré sa oslepujúco leskli v májovom slnku.

Lenže aristokratka bola presne taká falošná ako jej šperky. Lucca to veľmi dobre vedel, pretože bola návnadou Fazellatiovcov, a aj jej teraz musel dať dohodnuté znamenie.

Svoju divošku Vincenzu natlačil do korzetu a priúzkych šiat a vyslal do Zlatej uličky, aby lapili cudzinca, ktorý lúpil v ich rajóne, do pasce. Dnes sa im to podarí a on sa konečne poriadne vyspí, a to vo Vincenzinom hrejivom náručí.

Urobil ešte zopár krokov vpred a medzi pery si vložil palec a ukazovák.

Kradli mnohí a odnepamäti. Nie však neuvážene a hlúpo, bez prípravy a premysleného plánu, a tak, že ich po pár dňoch chytili a hodili do žalára. To neboli praví vreckári, ale obyčajní malí zlodeji, ktorí sa uspokojili s pár ukoristenými lírami. Lenže chlapec pred ním bol ten druhý prípad. Dokonca mal ich maniere a občas mal Lucca pocit, že ich doslova kopíruje. Zisťoval, ako to robia? Mal ich prečítaných? Ako by to bolo možné? Svojich ľudí učil hlavne to, aby boli opatrní. Nevreckárili každý deň, dokonca ani každý druhý. Do ulíc vysielal vždy iný tím, aby nevzbudili pozornosť, a občas sa do sídla vrátili bez úlovku, čo im nezazlieval. Pretože boli opatrní.

Po chvíľke sa nadýchol a nahlas zahvízdal. Všetci na Moste zlatníkov, teda všetci okrem Fazellatiovcov, si mysleli, že na florentskom nebi krúži orol a ten píska. No červenovlasá Vincenza v zelenej róbe hvizd okamžite rozpoznala a vedela, čo má robiť. Nevzbudiť pozornosť okoloidúcich.

Celkom nebadane nahmatala malú dýku na tenkom podväzku pod svojimi suchotavými sukňami. Stisla ju prstami presne v momente, keď na druhom zápästí pocítila letmý, sotva badaateľný dotyk vreckárových prstov. Vincenza bola šikovná. Lucca ju to naučil. Ako milovať aj ako krahnúť, ale tiež to, ako sa brániť. Jej dýka sa v lúčoch poludňajšieho slnka zaleskla sotva na zlomok sekundy a jediný, kto ten záblesk zaregistroval, bol Lucca stojaci asi päť metrov za nimi. Blížil sa a to bol jej čas... Švihla teda smerom do boka k zápästiu s náramkami a špičku

dýky zaborila priamo do ružovej dlane toho chlapčiska. Nestihol ani len vykriknúť či uvedomiť si, že mu dlaň zalieva krv, ktorá kvapká na jeho nohavice a ošúchanú kožu hnedých poltopánok. Kým to jeho mozog spracoval a zavyl od bolesti, surovo ho zdrapla za plece a otočila k Luccovi, ktorý chlapčiska schytil z druhej strany a do ucha mu hrozivo zasyčal:

„Bastard. Podliak mizerný, ani nemukni, inak ťa bodnem rovno do srdca. Ideš s nami.“

Ten holobriadok bol vystrašený ako jazvec. Ruka mu krváčala čoraz viac a telo sa triaslo od strachu i hanby. Tak mu treba, pomyslel si Lucca. S Vincenzou ho ťahali smerom k poslednej klenbe, kde predtým odstavili dostavník s dvojjápravom, počujúc, ako mu v kapse visiacej cez zápästie štrngocú šperky, ktoré tu ukoristil. Ich šperky! To Luccu nasrdilo ešte viac a s tým soplíakom ďalej nemal zľutovanie.

Nožíkom preťal dlhé pútko na kapse a strčil si ju pod pazuchu, vlečúc chlapca vpred doslova sťa nejakého psa a nedbajúc na jeho bolestivé sykanie. Po očku pritom sledoval, ako k nim miera ostatní zo skupiny. Krátkonohý drobzig s jutovými mešcami za pásmi nohavíc vrtko utekal ku kobyľám, ktoré kopytami klopali o kamennú dlažbu.

Luccovo druhé zahvízdanie znamenalo, že sa musia všetci do jedného stiahnuť do bezpečia ich sídla. Hlavne nebadane, správajúc sa ako bežní návštevníci Mosta zlatníkov. Všetci do jedného ho poslúchli.

Keď už boli pri dostavníku, odtiahol na ňom bočnú plachtu a surovo sotil mládenca do drevených dverí.

„Vlez dnu! Mlčky! Boh ťa chráň, ak čo i len raz vykričneš.“

Chudé telo chlapčiska na dlážke hlasno zadunelo. Lucca však za ním nešiel. Nemusel, vnútri mal svojho človeka, ktorý sa o toho niktoša dobre postará a prehľadá mu všetky vrecká. Obrátil sa k vyvoňanej žene po svojom boku a pohladil ju po hladkom líci.

„Bola som dobrá, zlatko?“

„Bola si presne taká dobrá, ako som si predstavoval.“

„Bodla som ho hlboko, Lucca.“

„Hej, krváca sťa prasa. Pár kvapiek máš aj na sukni.“

Obaja svorne pozreli na miesto poŕfkané krvou. Vincenza ti-cho zhíkla, zatiaľ čo Lucca na dostavníku prudko plesol dverami a zaistil ich.

„Och. Čo teraz? To chce nové šaty, miele. A hneď. Na tieto som si šetrila dva predlhé mesiace. A ako mi len sedia! Vyzerám v nich ani vojvodkyňa, že je tak, Lucca?“

Vyzerala v nich ako konkubína, no to jej nemohol povedať.

„Chýba ti len znamienko na líci. Doma šaty vyriešime. Počkaj ma.“

Pritlačil sa ústami na jej hebké poddajné pery a zakrúžil po nich jazykom. Aká len bola horúca... Najradšej by z nej tie šaty hneď a zaraz strhol, vyslobodil ju z okov krinolíny i tej mizernej šnurovačky, spodníc a košielky, a pokochal sa pohľadom na jej nahé telo. Vedel, čo pod šuchotajúcimi sukňami ukrýva. Poznol každý centimeter jej tela. Pod pravým prsníkom mala fliačik v tvare polmesiaca, na zadku drobnú ranku ešte z detstva. A pod pupkom dlhý šrám od noža, ktorý jej urobil on sám.

Vyčkal, kým na korbu dostavníka vyskočia decká, Vincenza aj stará Chuanita, ktorá im všetkým bola ako mama. Potom pokynul tučnému Basiliovi na odchod a ten švihol bičom ponad chrby kobýl, vyrútiac sa Zlatou uličkou. Kone cválali tak rýchlo, až ich podkovy hlasno štrngali a drevené kolesá na dlažbe bubnovali ako hrkáľky.

Potom spolu s ostatnými chlapmi zo skupiny zašiel ďalej do uličky tiahnucej sa po pravom boku mosta nad Arnom, kde stáli ich nepokojné kone. Na jedného z nich, čierneho ako temné lesy nad ich sídlom, sa bleskovo vyšvihol a zavelil mu do špicatého ucha:

„Hijé, hijé, drahý Falc! Do fabriky!“

Tvárou padla na tvrdú dlážku a do nôh ju udreli dvierka dostavníka, ktoré za ňou ten surovec s vervou zabuchol. Pri tom páde stratila svoju čapicu a vlasy sa jej okamžite uvoľnili z chvosta na zátylku. Našťastie si ich po príchode do Florencie ostrihala po pleciah, takže aj bez čapice by sotva niekto povedal, že je dievča a nie mladý muž.

Keď padla na zem, v nose zacítila zápach dreva, konského trusu aj vlastnej krvi, ktorá sa jej rinula z otvorenej rany na dlani, a v žalúdku sa jej vzbúrila žlč.

Čo má toto všetko znamenať? Čo to robia? Kto ju tu zavrrel? A prečo?

Aj napriek vyhrážkam toho zloducha chcela hlasno vykriknúť a pritiahnuť na dostavník pozornosť okoloidúcich. Určite ju niekto zachráni. V dostavníku však nebola sama, čo pochopila o pár sekúnd neskôr. Ktosi ju totiž na dlážke prilahol a ostré koleno jej zatlačil do chrbta. Zjojkla, lebo mala pocit, že jej svojou váhou rozdrví rebrá i pľúca. Zalapala po dychu a pokúsila sa obrátiť smerom k osobe, ktorá ju v tom smradľavom kočiari väznila. Mala pocit, že si jej oči už-už zvykajú na šero, ktoré v ňom panovalo, a ona rozoznáva obrysy mohutného tela nad sebou a možno aj niečiu tvár. Mužskú tvár...

„Čo... Kto...“

Odrazu jej cez hlavu natiahli jutové vreca a doslova ju pochovali do čiernočiernej tmy.

„Drž ústa! Ak budeš poslúchať, nič sa ti nestane!“

Nebolo pochyb, že to bol muž. Jeho škripavý hrubý hlas k nej doľahol aj napriek hrubej látke nepohodlného vreca, ktoré ju odtrhlo od prísunu vzduchu. Hneď nato sa dostavník prudko pohol vpred a jej telom pohodeným na dlážke začalo natriasať, až jej z toho drkotali zuby. Cítila každý výmoľ, každý kameň na ceste i úder kopyta do dlažby. Cinkali ako voda na železe.

Zatmelo sa jej pred očami a do hlavy sa jej nahrnula krv. To neveštilo nič dobré. Naopak, znamenalo to, že sa v tom vreci čochvíľa udusí. Už teraz ju pľúca pälili a hrdlo mala celkom

vyprahnuté. V porovnaní s tým bola jej zranená dľaň niečím úplne nepodstatným. Azda sa ten človek zbláznil? Prečo to robil? A kto to bol? Veď ju zabije! Chniapala po ňom i tom vreci rukami, no šikovne sa im uhýbal.

„Dost! Nehýb sa! Bastard hnusný!“ syčal jeho hlas.

Svoj si zbytočne namáhala, iba čo slintala do prázdneho vzduchu a oberala sa o vzácne sily aj posledné zvyšky kyslíka. A tá zranená ruka ju bolela čoraz viac. Cítila, ako jej v dlani brní a ako jej pomedzi prsty tečie horúca krv.

Toho muža jej odpor ešte viac nahneval, a tak jej zápästia so zlostným mrmlaním prekrížil za chrbtom a hneď nato šikovne zviazal drsným lanom. Bola v pasci.

„Nepokúšaj moju dobrotu, vravím ti.“

Dobrotu? Zabručala do vreca ako medveď, cítiac v nich odpornú pachuť juty a ovsu, a pod chlapovým telom sa mykala zo strany na stranu. Iba tak sa nevzdá. Nebude to s ňou mať vôbec ľahké! No čo to bol za človeka? Čo to boli za ľudia? A prečo ju vôbec uniesli?

Ostré hrany dvoch náprotivných lavíc dostavníka ju okamžite udreli do brucha i chrbta. Nezjojkla, len sa znovu pokúsila o výpad.

„Počul si ma?“

Hlavou vo vreci jej znevrady udrel o bubnujúcu dlážku a ona hladne zalapala po vzduchu. Dusí sa! Umiera! Telo jej v momente celkom oťaželo a pred očami vybuchol ohňostroj farieb. Viac sa nehýbala, iba tam malátne ležala, upadajúc do bezvedomia, zatiaľ čo pod ňou divoko hrkotali drevené kolesá a frkajúce kone ozlomkrky cválali kamsi do neznáma. K nepriateľovi.

Prešlo však len niekoľko desiatok minút, ktoré sa jej zdali ako večnosť, keď dostavník zastal. Ešte dýchala. Jej dych bol však celkom slabý, sotva badateľný.

Kone spomalili a dopravný prostriedok sa prestal chvieť a škrípať. Chlap jej telo konečne uvoľnil, odtiahol z jej chrbta

kolená a otvoril malé dvierka. Aj napriek látke na tvári pocítila závan čerstvého vzduchu, ktorý vrazil do malého priestoru dostavníka. Zalapala po ňom ako smädný po vode a načúvala... Krokom, ďalším zvukom a potom mužským hlasom, ktoré už počula. Jeden patrilo tomu mužovi z dopravného prostriedku a druhý tomu, ktorý ju vliekol Mostom zlatníkov ku koňom. Vedela iba to, že má na sebe drahú košeľu s nazberanými rukávami, má ostrý profil, hustú bradu a gaštanové vlasy zopnuté v dlhom chvoste. Nič viac si nestihla všimnúť.

„Robil problémy!“ vravel ten z dostavníka.

„Nevedel si si azda poradiť s mladým chudým chlapcom?“ pýtal sa druhý. „Ešte mu tečie mlieko po brade! Vytiahni ho a vezmi dovnútra! Dúfam, že si urobil všetko tak, ako som ti kázal.“

„Čo si to o mne myslíš? Jasné, že hej. Nič nevie a nič nevidel. Má na hlave vrece.“

„Hádam ešte žije.“

„Žije! Prečo by nežil? Má ho len prehodené cez tvár. Celú cestu pískal ako dáky psík. Ako ufnúkaná ženská! Fuj, ale ma doriadil. Na košeli mám jeho krv.“

Dostavník mierne klesol a na jej stehná odrazu dopadli chlapove ruky. Kým pochopila, čo sa deje, nabrala do údov silu a podnikla niečo na svoju obranu, už ju brali von a hodili na prašnú zem. Ani sa len nestihla otriast' či zakvíliť a už stála na rozochvených nohách, ktoré sa jej podlamovali sťa zápalky. Začali ju vliecť vpred, akoby bola dajakým zločincom. Jedno však vedela – z nejakého dôvodu je ich zajatcom. A iba oni vedeli prečo. Chodidlami rozrývala vlhkú zem, ktorou kráčali, zanechávajúc za sebou hlboké brázdy. Pokúsila sa niečo uvidieť cez spodok vreca, ktoré sa jej kúsok vyhrnulo. Zbadala svoje nohy v dotrhaných chlapčenských nohaviciach, najlepších, aké mala, a úzku udupanú cestičku, po okrajoch prešpikovanú trsmi trávy. A čižmy. Jedny boli vysoké a pánske, tie druhé celkom iste žoldnierske. Už také videla. Nosil ich aj Fabio. Vždy boli vyleštené a bez jedinej smietky na koži či na podrážke a zakaždým,

keď si ich obul, ho celkom zmenili na muža, ktorého nespoznávala a ktorého nenávidela. Ešte teraz sa chvela pri pomyslení na dlhú jazvu tiahnucu sa celým jej chrbtom až dolu ku kostrči, ktorú jej ten muž spôsobil. Aj Fabio bol dôvod, prečo z Chianti musela odísť. Olivový háj, otec a Fabio.

Zamrňala od bolesti. Bolelo ju doslova celé telo – od douderaných nôh a ramien, ktoré jej stláčali ich silné ruky, až po udretú hlavu a stále krvácajúcu ruku.

Bastardi!

Určite to neboli ľudia z florentského súdu ani z polície. A už tobôž nikto zo šľachty – nik, kto by bol spätý s vojvodstvom. Nie, toto bola nejaká pouličná svorka, ktorá ju vzala kamsi do lesa, ďaleko od mesta a hocikoho, kto by jej mohol pomôcť. Tu na tomto mieste ju bodnú nožom do hrude, lebo tak to povedal ten v žoldnierskych čižmách, a potom ju zahrabú do vlhkej zeme. Zem tu páchla dažďom, dažďovkami a vlhkým listím tak silno, až ju naplo na dávenie. Netrvalo dlho a skutočne jej spomedzi pier vytryskli páchnuce zvratky a tie jej stekali po brade i špinavej košeli.

„Smrdí ako stoka. Čo to je? Čo to má na košeli? Čert aby ho vzal... aj tú jeho ruku. Prečo stále tak krváca? Veď je to len bodka na dlani.“

Určite to nebolo iba malé bodnutie. Celú dlaň mala v ohni. Bola nielen horúca, ale aj vlhká, a prsty na nej sotva ohla. Bože môj! Čo ak o tú ruku príde? Čo ak budú jej prsty navždy nehybné? Čo ak už nebude môcť kradnúť? Ako si potom bude zarábať na chlieb?

Zahriakla sa – čo tam po ruke, ak bude čochvíľa mŕtva a zahrabaná v lese?

Spomalili. Zrejme sa blížili k cieľu. Cestička pod ich nohami sa odrazu zmenila a akosi stmavla. Už to nebola hlina prerasená trávou, ale piesok zmiešaný s malým kamenčím, ktoré jej chrapčalo pod topánkami. Takže jej nevykopú hrob? Hodia ju do... do jaskyne? Do nejakej priepasti?

Vykrikla. Hlas sa jej odrazil od hrubej látky a vrátil sa späť do uší. No zrejme sa dostal aj von, lebo ruky pod jej pazuchami sa znenazdajky zmenili doslova na okovy a priam jej drvili kosti.

„Zbytočne kričíš, nikto ťa tu nezačuje,“ dunel sýty mužský hlas napravo. „Iba čo nás ešte viac nahneváš. Už tak máš toho na rováši až-až, chceš si priťažiť? Vydrž, ešte pár krokov a vybavíme si s tebou účty, sviniar.“

Potriasla hlavou, no zjavne to nik nezbadal. Privrela oči, ktorými márne prerážala tmu v jutovom vreci, a bola pripravená na svoj koniec.

O pár minút zastali a muži jej zrazu pustili paže. Zatackala sa. Neuvedomila si, že je až taká slabá. Nechýbalo totiž veľa a nohy by sa jej podlomili a ona by sa sklátila na prašnú zem. No zaťala zuby a slabosť premočila. Nechcela im dovoliť, aby ju celkom zlomili. Aby si ju podmanili a ona sa im vzdala bez boja.

Keď potom čiasí ruka zdrapla vrece na jej hlave a potiahla ním tak surovo, až jej vyšklbla zopár vlasov z miesta nad čelom, zavyala ako vlk a pokúsila sa ho udrieť rukami. Nikoho však nezasiahla... Naopak, svojím chabým pokusom vyvolala ironický smiech.

Ďalšia tma... vlastne šero... To bolo prvé, čo jej oči ako-tak rozoznávali. Žmúrila a pokúšala sa zaostriť na posmievajúce sa postavy, ktoré sa mihali priamo pred ňou, a na predmety za nimi.

Privliekli ju do akejsi starej budovy. Strechu mala vysoko v oblakoch a podopierali ju hrubé drevené stĺpy. Okolo tých postávala hŕstka ľudí. Ako... ako nejakí žoldnieri. V strede boli dva dlhé drevené stoly s lávkami po oboch stranách. Na nich stáli krčahy plné vína či piva a misy s jablkami i olivami. Videla ich celkom zreteľne. Aj... aj mužov, ktorí ju sem dotiahli.

Jeden sa z ničoho nič postavil priamo pred ňu a schytil ju za ušpinenú bradu. Keďže si ju chcel poriadne obzrieť, zdvihol jej ju vysoko dohora. Pri pomyslení, že o sekundu odhalí jej kamufláž s popolom, ju obľiala prudká červeň. Zamihala vieč-

kami, v ktorých ju štekli pramene strapatých čiernych vlasov. Mala ich všade. Na čele i na lícach, v očiach a v ústach, čiernu ríavu hustých kučier, ktoré ju nateraz pred tým mužom dobre ukrývali.

„Kto ste?“ zachripela mu do dlane, snažiac sa o čo najhlbší hlas. Vždy si o sebe myslela, že je na ženu nevidane vysoká, lebo prevyšovala aj mnohých mužov z Chianti, no v porovnaní s týmto mužom si pripadala drobná a celkom stratená. Siahala mu po hustú gaštanovú bradu, v ktorej sa mihali jeho hrubé zlostné pery.

„Otázka je, kto si ty? Kto si, že si si toto dovolil?“ povedal.

Prešpikoval ju strach od hlavy až po päty a on to zjavne zbadal. Zakliakal a pod bradu jej pritisol čepel ostrej dýky. Azda tej, ktorou ju na Moste zlatníkov bodli do dlane?

Hrdlorez! Bol to obyčajný hrdlorez. Padla do rúk násilníkom, o ktorých roky rokúce kolovali reči v celom Toskánsku. Rabovali, znásilňovali, kradli, mučili a zabíjali. Pre vlastné potešenie a preto, aby prežili.

Bože môj, nesmú zistiť, že je v skutočnosti žena. Nik z nich! Nech ju zabijú hneď a zaraz! Áno, dýka do krku, dýka do srdca bude pre ňu vykúpením. Lebo ona sa im nikdy neoddá, nikdy nedovolí, aby sa jej ktokoľvek z nich dotkol ako ženy.

Drvil jej čelusť hrubými drsnými prstami a očami farby koňaku jej doslova prepaľoval tvár. Potom ňou mykol zboka na bok, aby ju oslobodil od vlasov. Preľakla sa. Jej oči ju mohli prezradiť. Ak ich zbadá, ak si ich dôkladne obzrie, asi bude prekvapený. Mali nezvyčajnú zelenú farbu, olivovú, a dokonca aj tvarom pripomínali olivy. Boli veľké a okrúhle. Mohol mať azda muž také oči?

„Meno! Tak vrav! Chcem počuť meno toho, kto nás ohrozil.“
Ohrozil?

„Som... som nikto,“ vyjachtala zo seba prirýchlo. Hlas sa jej zadŕhal a aj napriek jej úpornej snahe znel priveľmi žensky. Odkašľala si a snažila sa vymaniť si bradu z jeho zovretia, no iba čo